

Nils Ferlin

Barfotabarn

En e-bok från Litteraturbanken.se (The Swedish Literature Bank), baserad på följande tryckta utgåva: Albert Bonniers Förlag, Stockholm 1933.

I

Vi ser en liten lilleputt från lilleputtars land,
ifrån lilleputtars land.
Så sorgsen och så länge har han vankat här på strand,
har han vankat här på strand —
O, kommen I ej, o, kommen I ej, herr Gulliver?

Ej vet han vad han längtar — bara tror att det finns fler,
det finns kanske några fler,
som längtar som han längtar och som önskar något mer
än det futtiga som sker —
O, kommen I ej, o, kommen I ej, herr Gulliver?

De sova de stora föraktarna,
din längtans pilar, du Döde,
din längtans pilar som glimma
som blixtar i frost och dimma.

De sova de stora föraktarna,
men ingenting alls fallerar:
herr Streberman trapetserar
och legio ser vi betraktarna
som jublar och applåderar ...

som komma i senaste åkdon
och sprattla på senaste vis
och hojta i senaste kråkton
de senaste gudars pris — — —

Djupt sova de stora föraktarna;
men käckt över allt som sover
Per Wandervogel går jorden omkring
och lancerar en ny pullover.

Gudarna väcktes i söder
och gudarna väcktes i norr.
Zigenarens hjärta blöder,

men jorden blir kartlagd och torr.

För två gånger två är fyra
och allt är bestämt och klart,
allt är förtvivlat klart,
och ingen vill äventyra
sitt liv för sin egenart.

Storflaxiga kråkor kraxar
om märkliga ting som stundar.
Snart är vi så lika som taxar,
lika som avhuggna hundar.

Vipsa som sädesärlor
och knipsa från morron till kväll
föryngringens platta pärlor
av packade strömmingsfjäll.

Sir Standard bygger fabriker.

Sir Standard bygger fabriker,
radio knäpper och skriker,
tätt mellan stölder och mord
svarta och röda rubriker
blixtra med bländande ord.

Ack, bråkigt är det och tråkigt
och futtiga är våra tankar,
fast flygmaskinerna skrävla
sitt skryt över Gaurisankar.

*

8,842 meter,
8,843 meter!
närmare gud,
stadigt närmare gud,
lyfter sej människan,
den obetvingliga människan,
och kastar ner cigarrettstumpar
på Edelweissen.

Bocka, bocka, plocka — vi ska ligga i,
vi ska ligga i med optimism och energi!
Bocka, bocka, plocka; trampa, trampa takt
vägarna de knaggliga till lycka och till makt.

Men det gäller vara me'
där man någonting kan se
att ta vara på!
Och det minsta lilla grand

som du fångat i din hand
ska du spara på!
Aldrig blanda hop dej med sånt där
folk som inte har nån karaktär —
För det gäller vara me'
där du någonting kan se
att ta vara på.

Bocka, bocka, plocka — vi ska ligga i
även om vi inte är nått vidare geni.
Mången var väl mindre, käre lille bror,
och likafullt så blev han både riksdagsman och stor

Men det gäller vara me'
där man någonting kan se
att ta vara på!
Och det minsta lilla grand
som du fångat i din hand
ska du spara på!
Om du håller ut där ner i kön
får du nog till slut din lilla lön —
Fast det gäller vara me'
där du någonting kan se
att ta vara på!

Hunger är stort — och hat,
men vi hatar så smått, kamrat!
Vi tänker på ostron och kalvfilé
och detta att översta våningen se,
skedar och silverfat —
Vi hatar så smått, kamrat!

Ostron,
kinesiska svalbon
och kappa av ofött lamm
— vad tiden ändå gått fram
sen Adam och Eva dolde
för Herren vår gud sin skam!
Ostron,
kinesiska svalbon
och kappa av ofött lamm.

Men dessa de mycket fattiga
dem gör det mej ont att se.
De får aldrig ett bröd från Frälsningsarmén
och aldrig ett ord i Clarté.

Finns inte bland vita mössor,
bland vita mössor på svaj,
och sjungande grå proletärer
i den ljuvliga månaden maj.

Har ingenting alls att sjunga;
de saknar sin Rouget de Lisle,
de saknar sin Stellan Arvidsson
och de saknar stadgar och stil.

Där kan man ingenting hämta
och där kan man ingenting ge,
ack, dessa de mycket fattiga
dem gör det mej ont att se

— får aldrig ett bröd från Frälsningsarmén
och aldrig ett ord i Clarté.

Du har tappat ditt ord och din papperslapp,
du barfotabarn i livet.
Så sitter du åter på handlarns trapp
och gråter så övergivet.

Vad var det för ord — var det långt eller kort,
var det väl eller illa skrivet?
Tänk efter nu — förrn vi föser dej bort,
du barfotabarn i livet.

Anmärkningsvärt

När Abel en gång på en jungfrulig hed
med ett kvidande ljud,
eller kanske en ed,
sjönk ned ...
Då talade Gud
till Kain vred ...

— — —

Men Kain svarade: Hvi skall jag taga vara på min broder!

Det är anmärkningsvärt att i världshistorien aldrig före
kommit en livligare ihåkommen replik än denna.
Kains.

Tre bränder

Tre bränder föll ner i Ginungagap:
Frihet, Jämlikhet, Broderskap.

Det kunde ha blivit en ståtlig brand.
Dessbättre dock brinner ej öken och sand.

Det kunde ha blivit ett bål mot sky.
Men det ljuset är slocknat som slängs i dy.

Tre bubblor brann till i Ginungagap:
Frihet, Jämlikhet, Broderskap.

Knorr

Moses dröjer på Sinai;
av Gud har vi ingenting hört.
Moses dröjer på Sinai
och halva vårt liv är förstört.

Vi vandra med ögon i rödan glöd
och tunga torr;
vi vandra i bidan på mannabröd
i knorr.

Vi säja; vad var det vi sade:
fast Faraos piska ven
ett himmelrike vi hade
vid hans förbannade sten

— Var är våra gårdar i Saron,
Aron
du Aron!

Men Aron stryker sin gyllene kalv
och dansen går under himmelens valv.

Vi vet varken in eller ut
till slut
— Men Moses var ingen profet,
nej, Moses var ingen profet!
Hans brinnande en
var ett radiumsken
och idel elektricitet,
idel elektricitet!

Vi vandra med ögon i rödan glöd
och tunga torr —
i kronisk bidan på mannabröd
i knorr.

Tio rättfärdiga

Här stå de nu, pampiga, värdiga,
mens marknadsfiolerna skorra —
De äro de tio rättfärdiga
som söktes en gång i Gomorra.

Alls inte så goda att rå på;
de lyfter sej själva med orden.
Och hade de något att stå på
så lyfte de hela jorden.

Förunderligt friska i hjärnorna;
människoslukare.
Talar om solen och stjärnorna
för åkerbrukare.

Sen bärgar de sitt på det torra,
pampiga, värdiga —
Pampiga tio rättfärdiga
som förstenade Gud och Gomorra.

Olust

Var ska man sitta och var ska man stå,
ledsnad trycker mitt sinne.
Man borde ha provat ett skott eller två
på lyckohjulet där inne.

Där är det glädje och glam och rush.
— Hoppla, pampar och drängar,
sägen: vad blir efter dagens kurs
trettio silverpengar?

Lätt kunde man ordna biljett för entrén,
men plumpt i den gyllne glansen
ser jag aporna hoppa från gren till gren
och klänga varandra om svansen.
Var ska man sitta och vart ska man gå,
olust bakom och före —!
Och våldsamt stramar sej då och då
ångestens silkessnöre.

Skare

Min rädsclas stackars hare
hoppas på skare,
hojtar: o-ho,
till sommaren, till sommaren,

då bygger jag mej bo!

Titt-ut och hoppa hit
och hoppa språng på språng
du skrämde lilla knyten
under månens gång.
Hör vinden hur han visslar
i sin silverpipa vasst
åt alla dina vänningar
och kast.

Titt-ut och hoppa dit
och hoppa undan snart!
för aldrig blir det sommar,
det ser vi ju så klart.
Och aldrig blir det bättre
på något vis —
men skaren ligger tyngre
än is.

Genom en vägg

Räkna till tusen — till tusen och ett,
eller tusen och två, herr Johansson!
Eller ta er en pyramidtablett,
det är bättre ändå, herr Johansson!

Vad är det för liv ni för — är det spex?
är det dram eller spex? — herr Johansson.
Har ni ont i en tand, eller är det komplex
— eller är det er *själ*, herr Johansson?

Är det bara er själ — nå, det var då för väl:
en blindtarm allenast, herr Johansson!
Den klipper vi bort — och sen sover vi väl,
sover innerligt väl, herr Johansson.

Kungaballad

Högt över clownen och marknadstorg
restes den väntade konungens borg.
Rykten och mälen så vida förs;
väktare ropte: Ett dammoln rörs!
och lupor i torn och trappa.

Östvind och västvind de byttes om,
men alls ingen konung till borgen kom.
Skalderna sade: Till pingst, till pingst
då gnäggjar hans vita arabiska hingst

och fladdrar vid tullen hans kappa!

Östvind och västvind och nordanvind
blåste kring bröllops- och körgårdsgrind.
Människor gingo i nöd och brist
och bröto en björk och en liljekvist
vid pingst- och vid midsommartider.

Gingo i bidan och tyst mörk sorg
under den väntade konungens borg.
Han dröjde; han hade rätt många mil.
Nu kommer han likväl — i automobil
eller flygmaskin, vad det lider.

Sju sångare cykla från gård till gård
och bullra om under och världsrekord.
Kolingen kläder sig söndagsfin.
Och tättnande ångor av bränd bensin
östvind och västvind sprider.

Si, världen är förklarad — i vetenskapens ljus
fördunstar all vår oro och smärta.
Nu är det inte långt emellan människornas hus,
men långt emellan hjärta och hjärta.

II

Min mor hade en Edelweiss.
Den låg i en bok av Franzén
och jag brukade se på den
emellanåt.
Ingenting märkvärdigt med den,
såg mest ut som en liten kattfot,
en vanlig kattfot — jo,
men dom växer på Alperna,
högst uppe på Alperna
i den eviga snön,
sa mor;

och jag funderade mycket.

Men när det stora menageriet
med jätteelefanten Jumbo
och de bengaliska kungstigrarna
kom till den lilla småstaden
och annonserade att man uppköpte kaniner,
då visste de stora pojkar allaredan

vad saken gällde.
Det är boaormarna, sade de,
dom äter dom levande.

Och jag funderade mycket.

En boaorm, en boaorm han skiner.
— Han äter bara levande kaniner!

Han är helt visst den starkaste av alla.
Hans ögon äro livlösa och kalla.

Han spikar dem och suger dem till magen,
de kvicka små kaninerna i hagen,

de vita små kaninerna från burar,
som fräkniga små pojkar går och skurar.

O, Herre, du som skapat dej så mycket,
din boaorm är ändå mästerstycket!

Han är menageriets stora peksak,
ett lejon kan han krossa som en leksak.

Han ligger som en blankpolerad ring nu
och tänker säkert inte någonting nu.

En boaorm, en boaorm som skiner
och smälter sina vita små kaniner.

Infall

Man dansar där uppe — klarvaket
är huset fast klockan är tolv.
Då slår det mej plötsligt att taket,
mitt tak, är en annans golv.

Nyss

Nyss har jag läst i en tung gammal bok som min
farfar predikat ifrån.
Farfar var präst, han — och schartauan — men jag
är ett flarn och ett spån.

Ingenting, ingenting har jag och alls inga ting har jag
gjort.
Och jag vet att jag inte har levat tillnärmelsevis som

jag bort.

Nyss har jag läst i en tung gammal bok om Herren
för orätt och rätt,
han som i tidlösa tider knöt sjustjärnans bandrosett.
Gyllene, tunga och höga har orden mej brusat förbi,
främmande ord som jag inte förstår i min intighets
dagdriveri.

Men sjustjärnan lyser där ute ...

Sjustjärnan lyser där ute som förr och tankarna flockas
så tätt.

Nyss har jag flyttat från boken min blick och stirrat
på farfars porträtt.

Sjustjärnan lyser där ute just nu — den lyser på
farfars grav.

Den lyser på alpernas vita blom och på alla de mörka
hav.

Om våren

Det sitter en gumma med blommor
på huk i en gatuvrå —
Och grosshandlar Bergman J:r
stannar och tänker så:

Du gamla och stillsamma gumma
med ögon skumma av sorg,
du säljer ju blåsippor, ser jag
— nu köper jag hela din korg!

Och gumman blir glad, kan man veta,
som fattiga gummor bli —
Och somt är väl sant, och somt är väl blott
en fattig poets fantasi.

Strof i april

Vägen till kärlekens paradys
är gammal men evigt ny:
Två händer kan mötas — händelsevis,
inunder ett paraply.
Två händer kan mötas i glädje,
två händer kan mötas i sorg.
Och två händer kan mötas för vinnings skull
på världens marknadstorg.

Sorg

Det hände en gång i mitt unga liv
— just en sådan kväll som i kväll,
att min ringhet betroddes ett vevpositiv
på en storslagen hästkarusell.

För en barfotaknatte — en småstadsfyr,
elektrisk från tå och till topp,
å, det var ett rent otroligt äventyr,
som greps i ett tigerhopp.

Min glädje förmörkades dock efter hand
och damp ner på allt plattare plan
när det skrällde en röst i mitt öra ibland:
Veva jämnt, din fan!

Tids nog var jag tämligen långtifrån glad,
stelnade till i ett flin;
och kom hem och drack ur min mjölkchoklad,
tyckte mor, med en konstig min.

Ja, så var det med det och så hände det sej
och sen hände sej ingenting mer —
Men jag grämde mej länge och skammade mej
och tryckte mitt huvud ner.

Små ingenjörer

Döden fått åter en dosa i hand
— har duktiga leverantörer.
De sitter och labrar i allo land,
små flitiga ingenjörer.

Läste helt nyss i det blad jag fick
hur de pulvrat ett nytt slags jorum:
en stad tar de bort på ett ögonblick,
på ett kick är den hej basalorum.

Min illa förvaltade huvudskult
mot handen sakta jag sänker
och undrar helt stilla och högaktningfullt
vad vår herre i höjden tänker.

Den har det väl inte så ledigt som kör
all rymderns millioner
stjärnkaruseller — en direktör
för så kosmiska attraktioner

vad tror han om jorden? — törhända han ler
någon gång för en del bagateller?

Asch, släng någon nord- eller sydtrissa ner
för Morgan och Rockefeller!

för mej och den lurvige Lundström med
— om ej ren han är salig vorden.
Snabbt finge de små ingenjörerna fred
och döden gick bort ifrån jorden.

Gatubild

Det är en disponent i pilsnerdricka.
Han står och talar med en glädjeflicka.
Och sutenören stryker andra sidan
av gatukorsningen i lömsk förbidan.

Det är en disponent. Hans kinder skiner.
Hans kinder skiner som två blodapelsiner.
Det är en selfmade man och högst belåten
som aldrig smakat ångesten och gråten.

De höga stjärnor stela stränga blänka.
Guds ögon lärde mej en barnvers tänka.
Guds ögon stirra på en glädjeflicka
en hallick och en disponent i pilsnerdricka.

Ljug mej ...

Ljug mej en saga, sagobror,
jag älskar vackra sagor.
Tro har jag ej — som bolm den for
för livets plumpa slagor.

Ljug mej en tanke — att jag ser
i gränder mörka trånga
en skymt blott av det där du ger
så vackra ord och många.

En sommardag

Jag ser på en man som metar.
Han fingrar en ivrig mask,
som han långsamt på kroken smetar.
Och så kastar han ut med ett plask.

Fast en påflugan snorgerspinne
kan förvända hans drag ett slag
har nog mannen ett hovsamt sinne.

Och det är en sån vacker dag.

Det är sol, det är måsar som fladdra
och båtar med människor i
som ler mot varandra och pladdra
— och det är inte helt ironi

att man finner det skönt för stunden
och minns vad de goda lär:
att människobarnet i grunden
vill inte en mask förnär.

Stenen,
elden
och metmasken:

Tre trappsteg
till
Rockefeller.

Från mormors vägg

Det gingo tre gubbar i snögen,
lilleputtgubbar i högan snö.
Och de voro så rädda för döden,
rädda att döden dö.

De gingo med sänktan ögonfrans
under vindens skratt.
Och jag vet inte alls varthän någonstans
i den djupa natt.

Se, av lögner och ord är all världen full
till gravens pynt:
vi kan spilla dem så — för vår rikedom skull,
ett silvermynt.

Vi kan treva en sång på en trevlig rytm,
en vacker visa om döden.
Men blekt under stjärna och sång skall det gå
tre kutiga gubbar i snögen.

Tre darrande flarn under vindens skratt
och de ungas skratt.
Och vi vet inte alls varthän någonstans
i den djupa natt.

Filmmanuskript

Den rike kejsarn av Kina
han sörjde och sörjde så
att den fattige kejsarn av Kina
blir versen numero två.

Den fattige kejsarn av Kina
kan publiken dock inte förstå.
Så den rike kejsarn av Kina
törhända blir bäst ändå.

Till en gammal bekant

För din skull var det längesedan kinderna blev heta:
flinkt knäpper jag din bjällra på och dansar för din fot,
du Lögn som lär en människa vad det är gott att veta
och strålar som en stjärna alla vise män emot.

Du smyger, ack du smyger ... och i tidningar kring knutarna
far du som en virvelvind och skriker överallt —
De fattiga dem krymper du så löjlige i trutarna
och böjlige i ryggarna för sovel och för palt.

Väl mött i stenbeläten vi på höga kungasäten i
vår vördnad exponerar på den minsta lilla plätt,
du Lögn förutan vilken en Napoleon, förgäten, i
alla sina dagar haft bekymmer för sin tvätt!

Jo: är du än så liten när du rör dej i skandaler och
aldrig hört på maken till det där som någon gjort,
så var du dock en vinge under helgonens sandaler och
försålde deras knotor i rättfärdighetens port.

Du väktare och klämtare för äran och nationerna,
du gode gamle skämtare, nog stod du väl på kik
och skrattade åt grodorna som ramlade från tronerna
och alla stackars djävlar man samlade som lik?

Som sagt: nu vill jag sälja dej min tunga och min luta,
min *luta* ska du veta, fast det är nu en gitarr —
Du Lögn, vi ska nog klara oss vi två och jag ska tjuta
din storhets höga visa jämt och vara dej en narr!

I mörkret

Du lilla lilla lykta i den stora stora natt,
ack hur innerligen hjälplös du irrar.
Du lilla lilla lykta i den stora stora natt:

ditt ljus är förmätet och förvirrar.

De kloka ha sin klokskap; deras drängar ha sitt skratt,
ty de fatta inte alls vad du menar,
du bleka lilla lykta i den stora svarta natt
där människor förfrysa till stenar.

III

Livet och skrifterna

En helig man han läste om korporna som så:
väl så eller skörda de intet
— Vår herre han föder dem ändå!
En helig man han gick sig i ödemarken ut
att rätta sig helt efter detta.
Och sagan den förtäljer — när fjorton dar var slut,
att korporna åto sig mätta.

Poste Restante

Jag ringde en vän och jag ringde väl två
fast jag visste så väl hur det skulle gå.
Sen tänkte jag störa en hög person
men då hade de redan stängt av telefon.
— Så nu har jag ingen att störa
och vet inte vad jag ska göra.

Det lilla jag gjort blev ej gjort med tur
så jag vart en rätt asocial figur —
Men jag väntar från främmande land en slant
... den kanske har kommit nu — postrestant!
Jag kunde gå ner och hämta
ifall jag fick lust att skämta.

Jag kunde gå ner — om jag gör mej besvär,
till postkontoret och säga så här:
Har det kommit ett brev till mej — eller två,
jag har setat därhemma och väntat så,
ett värdepapper — från Kina,
från Schweiz eller Herzegovina.

Då står där en dam som förundrat ler
och jag säger: Min dam, det är mycket som sker!
Alls ingen kan veta vad slumpen skrev
på den sida man skänkts — och ett lyckobrev
om en vinst bland de verkligt stora

har jag fått av en kakadora.

En herre bakom vill ha vägen fri
och jag säger så här — nej, det struntar jag i!
— för man måste ju vara en strong person,
som betalar sin skatt och sin telefon,
jämväl det elektriska ljuset
att det inte blir mörkt i huset.

Jag bugar allenast — för en och var,
belevat och artigt ett au revoir.
Och sen tar det slut på min snurriga vers
— mitt harsprång som dansar i kors och tvärs,
för sen är jag åter allena
och borta från glans och arena.

Prydlig och snygg

Vad löjligt mycket och mångt kan bli
om blott man ett ögonblick granskar:
Den fattige tiggaren gick jag förbi
i mina omaka handskar.

Han slängde en tistel av hat i min rygg
— Hav tack för ett garvat läder!
Så går det likväl när man prydlig och snygg
går ut i guds vackra väder.

Andersson tippade fel

Andersson tippade fel på Borås;
dock låtom oss Andersson skriva
som pamp i det kooperativa.
Andersson klarar sej bra, gunås
(kommer nog in i konseljen!)
Pettersson tar sej — se Petterssons sås
med fotografi på buteljen.
Andersson, Pettersson klarar sej nog
fast somliga kommer till korta —
Men pjäsen är tråkig sen Lundström dog
och hela finessen är borta.

Månen är hygglig och lyser

Månen är hygglig och lyser
mitt knappnålshuvud i Sahara,
och solen lyser om dagarna;

men hur kommer det sej att jag fryser?

Ty fryser gör jag — rätt ofta,
jag fattige, syndige målarkladd,
fast jag trycker mej in i min rolighets vadd
och min pratsamhets yllekofta.

Ack, bröder — bröder i solen
och knappnålshuvun i månens ljus:
det skuggar en clown i vårt hjärtas hus
sin skräpuk över fiolen.

Jag fryser — fryser mej död och tom.
Dra kork för en drink, kamrater
som värmer min pampiga ynkedom
som en filt på en friluftsteater!

En sprucken bjällra till skratt är allt
som följer dej hem från krogen —
Och stjärnorna blicka så skrämsekallt
på vår tapperhets Olle i skogen.

Hästar

Vad hästar har sorgsna ögon,
bruna och aldrig blå —
Vanliga arbetshästar,
vem vet vad de tänker på?

Om en sömmerska öppnar ett fönster
och ger dem en sockerbit
kan det hända de bultar med mulen
när de nästa gång kommer dit.

Men de skrattar aldrig. De smålog
ej ens åt Klumpfota-Klas,
min barndoms Klumpfota-Klas,
vilkens kinder av glädje blev röda
när man tog hans tenor för bas.

Som gjorde sej köpstark och viktig
för stora ardenner ibland
att ögna på hov och på tand.
— Men hästar har ingen humor,
inte det minsta grand.

Sinne för proportioner

Om världen blott ägde personer
med sinne för proportioner,
den såge väl ej så bedrövlig ut
som den faktiskt gör — men jag tror till slut
när jag hör deras pösiga pöbelskratt
när en människa ramlar pladaskt och platt;
när en stackare prövar på spinkna ben
att lyfta från åkern för tung en sten;
när de flinar så dumt som den flabben där
åt min ståtliga skylt för min lumpaffär
— att jag hatar dessa personer
med sinne för proportioner!

Klockan

Tung, dum klocka som intet vet,
punchingboll för elektricitet,
trummar en schlager i långsam takt
för någon vars öra är hopalagt
— tung dum klocka som hänger
där uppe i skyn och svänger.

Glimmer

Den leken är kommen till möda,
leken att låna ljus.
Vad söker den bleka, döda
månen i tomma hus?

Han lutar sin svala tinning
mot rutan och tittar in
— och lögnar en silkeslinning
kring vadmalsklädnaden din.

Intervju

Det hade jag alltid hört och trott
att huset där nere var obebott —

Sånt verkar ju nästan som spökeri.
— Förlåt, herr Spöke, vem söker ni?

Vad är det som letas? Någonting stort?
Någonting stort som ej blev gjort.

Ett vänligt brev
som ni aldrig skrev?

Kanske har ni det svårt i den vigda jord
för brodermord?

Eller söker ni bara så enkelt ting
som en ros, en ring

— en liljekonvalje till mörkrets värld
som huvudgård?

— — — — —

Det var någon som gick med ett brinnande ljus
i ett obebott hus.

Men jag fick inget svar på min intervju.
Fick du?

Inför ett öga

Det var en besynnerlig melodi
som man spelade nyss.
— Vem spelade nyss?
här har ingen spelat på länge.
Då spritter du till och är ensam kvar,
mol ensam kvar,
men jag vet ej var —
ty det finns ju otaliga gårdar och hus
under solens ljus
och månens glimriga hänge
där allt är förbi
som en glömd melodi
och där ingen har spelat på länge.

Vackra ord

Jag har sänt ett paket med vackra ord till Nürnbergs
stora stad.
Det är kloka ord, det är gyllene ord och de kostar
en mark per rad.

De kommer zurück i fagert tryck och ni hittar dem
här och där,
vid jul och påsk i närmsta kiosk och i närmsta
cigarraffär.

Det är dikter om lycka och sol och sång och sånt

som folk vill ha,
och för samvetets frid må jag fästa mej vid att
beställaren finner dem bra.

Dessa dåliga ord! — ihåliga ord! som jag bringat
till Nürnbergs stad:
kanske lättas min skuld om för blomma och guld
en sjuk liten flicka blir glad?

För en grå gammal gumma i Lobackaryd och en
hälsning fjärran från
drar jag gärna åt sidan min clownattityd och går hem
till mej själv med mitt hån.

Och sen sitter jag där i min nobla misär och beser
i mitt tidningsblad
hur det ena är så och det andra är så — och stor
är Nürnbergs stad.

Men vilken var min nästa

De magre män av Galilén
och digre män av Juda
för folket i Samarien
har blott förakt att bjuda.

De hånar deras hatt och skor,
bespottar deras gudar;
förnekar dem som människor,
ja, t. o. m. som judar.

Vid avelsbok (som penningbok)
att bläddra sej en nästa,
det går likväl rätt lätt på tok,
om nöden skulle gästa:

I natt när på ett glatt kalas
med diskussion om land och ras
jag nattens tysta gator strök
en man upp vid min sida dök.
Han tycktes som en gammal man,
men ett-tu-tre så sade han:

En andryg faders fjärde son
med hatt och plym så fjärran från
(nyss återbördad till Judén
en omväg kring Samarien)
jag plöjde landet kors och tvärs
som bläcket far på en revers —

Än var jag här, än var jag där

och gjorde någon smart affär.
— En sabbat låg bakom i ro
när jag for ut till Jeriko.

Det var en utsökt vacker dag,
min åsna skrek av välbehag.
Men bäst hon skrek vi råkade
tre vandringsmän som bråkade

och ville ha min penningpung
— den ene bar en käpp så tung,
och tusen stjärnor glimmade
och blänkte när jag svimmade.

Ej vet jag hur jag vaknade
men många ting jag saknade;
mitt huvud sjöng så djupt i moll,
knappt hörde jag en bit på håll
min åsna att hon rasade ...
jag frös och brann och fasade.

Där låg jag — utan hatt och rock
med blod i mina ögonlock.
Då kom en from levit och smet
sin väg förbi så kvick och fet.

Sen kom en präst — men han gick fram
... och stal min skjortknapp och min kam
(de värdesaker som jag bar,
tillika med min psalmbok kvar).

Där låg jag nu, som man mej lagt,
i denna öde, hemska trakt —
Hyenan vädrade sitt rov
och korpen sjönk alltmer i lov ...
nej, aldrig förr — intill min död,
jag varit i så blekan nöd!

Och kvällen kom, och solen sken
som en förfalskad ädelsten ...
då — när jag uppgett varje hopp
för min så hårt beprövda kropp,
kom som en Herrans ängel dit
en grov och gladlynt samarit.

Han gjorde månget gott försök
att få mej upp uppå sitt ök
— och sen så är den sagan slut,
ty resten känner du förut,
men: vilken var min nästa?

Jag sa: *Den första bästa.*

Då log han vänligt och försvann
och vinkade mej stilla
där gatans sista lampa brann:
Du fattar dej ej illa.

Ty dessa alltför magre män
och dessa alltför mätta
en omväg kring Samarien
förhjälp ej till rätta:

Stor sak i ras och land och tro,
men lustigt livet jagar,
och vi far ut till Jeriko,
o broder, *alla* dagar!

Mitt lejon håller truten

Mitt lejon håller truten — se: allvarsam
är till och med min apa. Och då frågar jag med fog:
kan min hare vara skjuten i den liljebleka skog?
... Pang, där virvlar han ur buskarna fram.

Pang, då skriker det mitt lejon och eldryter som förut,
min apa spelar apa — och min igelkott
som smög där neri gräset får åter brått
att visa sina taggar och spjut.

Av ständig oro

Av ständig oro för stort och smått
jag blev alltmera en igelkott.

Gott folk som klampar min väg förbi
de viskar ofta om hysteri.

Och några talar om stämning
och de moderna om hämning.

Gott folk må prata vad helst dom vill:
mej kryper ingen för nära till.

Jag har en fullgod repertoar
av tricks och konster till självförsvar.

Jag önskar inte bli biten
fast jag är konstig och liten.

Ja, konstig är jag till övermått
och en besynnerlig igelkott.

Ty dessa spjut som jag sträcker ut
har genomborrat mej själv förut.

— Så ber jag, vänligen, bara
gott folk att låta mej vara.

Du kajkar och ror —

Du kajkar och ror i din rankiga båt
och får opp en trasa ibland.
Men en sjöman du är som man skrattar åt
och bespottar — ända från land.

Ack, du är så förtvivlat nervös och disträ
där i tröstlösheten du brottar
att du ofta tar fel på lovart och lä
när det händer att själv du spottar.

Ett kreatur

Sjutusen fula flugor små,
som ej vår stackars svans kan nå,
besöker oss i vita dygn
med sina surr och knappålsstygn.
De driver oss från gräs och ro
och gör oss till en dålig ko —
Sjutusen fula flugor små
som ej vår stackars svans kan nå.

Gammelpiga

Må solen sjunka och solen stiga,
vad rör det dej, när du intet ser.
Åh — nog förstår jag dej, gammelpiga,
du gammelpiga av beskt maner.
Ty hur du larvar och hur du klagar
och hur du gråter och hur du ber,
så har du mist dina glada dagar
och får dem aldrig tillbaka mer.

Gubbe grå

Håhå-jaja, håhå-jaja,
du gamla gubbe grå,
du tör väl inte längre ha

så mycken väg att gå ...

I livets klang och gyckelspel
du tog med hull och hår
en livlig och en farlig del
i dina unga år ...

För mången flink och frisk bravad
ditt namn i byn var känt ...
Nu jollrar du med höfröbad
och Sloans liniment.

Hååå-jaja — på långan håll
din ynkedom vi ser.
Du sjunker som ett gammalt troll
tungt över påken ner ...

Hur vindlar du en midja smal
nuledes mot ditt bröst?
Nu är du mer än lovligt skral
i både blod och röst.

Hååå-jaja, hååå-jaja,
all världens väg vi gå ...
Det tör väl vara lika bra,
du gamla gubbe grå.

Nattkvarter

När kroppens krematorium
förbränt din själ till aska
och snus och vin och opium
till föga fröjder för,
då tör du nöjsam, bror, och stum
mot evigheten traska
— det är en ren formalitet
för mången att han dör.

Så må du ta det ganska lugnt
fast dina fotsteg vackla
när döden spelar trött och tungt
sin gråa gammelvals.
Han står i livets medelpunkt
och blåser ut din fackla ...
Det är en ren formalitet,
— sen är det inget alls.

Sen är det inte någonting
— du slumrar grönt och fagert
och glömmer alla bittra sting
och sår som livet gav.

Ditt finger i din fingerring
det blir så vitt och magert —
men du förmärker ingenting
där nere i din grav.

Du saknar ingen tid som går
men sover som Törnrosa.
Törnrosa sov i hundra år
men du ska sova mer.
Du saknar ingen tid som går
ty strävsam var din kosa
och det var knappt du tog dej hit
till detta nattkvarter.

Converted and published on <https://SamoLit.com/>